

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. května 2021 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miroslava Pavrovského a soudců JUDr. Jany Kantorové a Mgr. Jana Kadlece odvolání poškozené České republiky zastoupené Ministerstvem financí ČR proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. února 2021, sp. zn. 43 T 4/2020 a rozhodl

takto:

K odvolání poškozené České republiky zastoupené Ministerstvem financí ČR se podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek ohledně obžalované [příjmení] [jméno] [příjmení] ve výroku o uplatněném nároku na náhradu škody Ministerstvem financí ČR zrušuje.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení], [datum narození], je podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinna zaplatit na náhradě majetkové škody poškozené České republice zastoupené Ministerstvem financí ČR částku 3 102 312,34 Kč, a to společně a nerozdílně s již odsouzeným [jméno] [příjmení], narozeným [datum], jemuž byla tato povinnost uložena rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, sp. zn. 9 To 13/2021.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2021, sp. zn. 43 T 4/2020, byla pod bodem I. podle § 314r odst. 4 tr. ř. schválena dohoda o vině a trestu uzavřená dne 3. 2. 2021 v Praze mezi státní zástupkyní Městského státního zastupitelství v Praze Mgr. Vendulou Skráškovou a obžalovanou [příjmení] [jméno] [příjmení], narozenou [datum] v [obec], ve znění, v němž byla obžalovaná uznána vinnou zločinem dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) tr. zákoníku, v jednočinném souběhu se zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku. Podle § 212 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalované uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let., jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let.

2. Pod bodem II. rozsudku byla podle § 314r odst. 4 tr. ř. schválena dohoda o vině a trestu uzavřená dne 3. 2. 2021 v Praze mezi státní zástupkyní Městského státního zastupitelství v Praze Mgr. Vendulou Skráškovou a obžalovaným [jméno] [příjmení], narozeným [datum] v [obec], ve znění, v němž byl obžalovaný uznán vinným zločinem dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) tr. zákoníku, v jednočinném souběhu se zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku spáchaných jako účastník podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Podle § 212 odst. 6 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro jeho výkon zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2019, sp. zn. 56 T 12/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

3. Pod bodem III. rozsudku bylo podle § 229 odst. 1 tr. ř. Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR, se sídlem Na Františku 32, Praha 1 a xanon-53x, sídlem Letenská 15, Praha 1 odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Trestné činnosti se obžalovaná podle schválené dohody o vině a trestu dopustila, stručně řečeno, tím, že jako jednatelka společnosti VISIBLE DESIGN s.r.o., IČ 279 93 493, s pomocí obžalovaného [příjmení] jako jednatele společnosti REDOT MEDIA s.r.o., IČ: 247 08 879, uvedla v žádosti o poskytnutí dotace nepravdivé údaje, které byly vnímány jako pravdivé, a tím neoprávněně získala pro společnost VISIBLE DESIGN s.r.o. z dotace poskytované Ministerstvem průmyslu a obchodu v rámci Operačního programu Podnikání a inovace (OPPI), program Rozvoj – Výzva III, finanční prostředky ve výši 3 411 900 Kč z Evropských strukturálních fondů a ve výši 602 100 Kč ze Státního rozpočtu ČR, čímž oba obžalovaní způsobili škodu v celkové výši 4 014 000 Kč.

5. Proti rozsudku podala v zákonem stanovené lhůtě poškozená Česká republika zastoupená Ministerstvem financí ČR odvolání, jímž brojí proti výroku o náhradě škody. Městskému soudu v Praze vytýká, že se s nárokem odvolatelky řádně nevypořádal. Pokud jde o uplatnění shodných, resp. částečně se překrývajících, nároků více poškozených, pak se nejedná o překážku rozhodnutí o nároku na náhradu škody, nýbrž jen o otázku právního posouzení, protože z dokumentace související s programem a financovaným projektem, která je součástí soudního spisu, jednoznačně vyplývá procentuální rozdělení veřejných finančních prostředků plynoucích z národního rozpočtu a z rozpočtu Evropské unie. Pokud tedy měl soud I. stupně pochybnosti o nárocích jednotlivých poškozených, měl poškozené vyzvat k podrobnějšímu odůvodnění, což neučinil. Další námitka poškozené spočívá v tom, že vymáhání nároku ze strany orgánů finanční správy nemůže být důvodem pro automatické odmítnutí nároků poškozené. Pokud obžalovaná tvrdila, že došlo k částečnému vymožení uplatněných nároků, potom měl soud I. stupně obžalovanou vyzvat, aby své tvrzení doložila, což však neučinil. Poškozená Česká republika zastoupená Ministerstvem financí ČR navíc již v připojení se se svým nárokem na náhradu škody zohlednila částečné vymožení a vyplacení vratky ve výši 309 587,66 Kč, pročež o tuto částku uplatňovaný nárok na náhradu škody ponížila. Informace o částečném vymožení a výše vratky byly přitom uvedeny v dopise Ministerstva financí ČR ze dne 2. 10. 2019, č. j. MF-23617/2019/7102-5, který je součástí soudního spisu. Zmíněná úhrada je patrná i z výpisu z bankovního účtu ze dne 18. 4. 2019, připojeného poškozenou k předmětnému odvolání. Odvod za porušení rozpočtové kázně byl odeslán z bankovního účtu Finančního úřadu pro hl. m. Prahu s poznámkou obsahující identifikaci společnosti VISIBLE DESIGN s.r.o. a byl připsán na bankovní účet odvolatelky dne 18. 4. 2019.

6. S ohledem na výše uvedené poškozená Česká republika zastoupená Ministerstvem financí navrhla, aby odvolací soud napadený výrok o náhradě škody zrušil a sám rozhodl tak, že se poškozené uplatněný nárok přiznává v plné výši.

7. Vzhledem k tomu, že věc obžalované [příjmení] [jméno] [příjmení] byla ze společného řízení před odvolacím soudem vyloučena k samostatnému projednání, bylo o odvolání poškozené České republiky ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] Vrchním soudem v Praze již rozhodnuto ve veřejném zasedání konaném dne [datum]. K odvolání poškozené České republiky zastoupené Ministerstvem financí ČR byl podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek ohledně něho ve výroku o uplatněném nároku na náhradu škody Ministerstvem financí ČR zrušen a podle § 259 odst. 3 tr. ř. bylo rozhodnuto, že obžalovaný [jméno] [příjmení] je podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinen zaplatit na náhradě majetkové škody poškozené České republice zastoupené Ministerstvem financí ČR částku 3 102 312,34 Kč.

8. Při veřejném zasedání odvolacího soudu se obžalovaná [příjmení] [příjmení] k podanému odvolání vyjádřila, že uplatňovaná částka ze strany České republiky odpovídá, namítla však, že jí byl obstaven majetek a s exekucí se otálelo 1,5 roku. Stroje, jejichž pořizovací cena byla 2,5 mil. Kč, ztrácely na hodnotě, byly při zajištění poškozeny tiskové hlavy a ztratila tak spoustu peněz, které mohla zaplatit. Prostřednictvím svého obhájce označila odvolání za nedůvodné, neboť Česká republika byla podle ní pasivní, přistupovala k uplatňování nároku nedbale, neúčastnila se uzavření dohody o vině a trestu, ani hlavního líčení, řádně neprokázala a nevyčíslila škodu, jak jí ukládá § 43 odst. 3 tr. ř. a navíc uplatnila škodu dublovaně, prostřednictvím Ministerstva průmyslu a obchodu a zároveň prostřednictvím Ministerstva financí.

9. Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. výrok o náhradě škody týkající se odvolatelky (nesprávně označené jako Ministerstvo financí ČR), a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

10. Napadeným rozsudkem uznal Městský soud v Praze obžalovanou [příjmení] [jméno] [příjmení] vinou skutkem, kterým společně s obžalovaným [jméno] [příjmení] způsobila České republice škodu ve výši 4 014 000 Kč, z čehož částka 3 411 900 Kč měla být poskytnuta z prostředků Evropské unie. Své rozhodnutí, jímž odkázal Ministerstvo financí ČR, resp. Českou republiku zastoupenou Ministerstvem financí podle § 229 odst. 1 tr. ř. s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, odůvodnil Městský soud tím, že v exekučním řízení vedeném finančním úřadem na majetek společnosti VISIBLE DESIGN s.r.o. byla část dotace do státního rozpočtu vrácena, zástupci ani jednoho z ministerstev se přes vyrozumění nedostavili ani k hlavnímu líčení, ani k jednání o dohodě o vině a trestu a není známa výše škody.

11. S těmito argumenty soudu I. stupně se odvolací soud neztotožnil. Jak vyplývá z obsahu spisu poškozená Česká republika zastoupená k tomu oprávněnou organizační složkou, Ministerstvem financí (§ 3 a § 51 zák. č. 219/2000 Sb.) se připojila k trestnímu řízení dne 2. 10. 2019 proti oběma obžalovaným řádně a včas ve smyslu § 43 odst. 3 tr. ř. a navrhla aby oběma obžalovaným byla v odsuzujícím rozsudku uložena povinnost nahradit jí škodu ve výši 3 102 312,34 Kč. Svůj nárok řádně doložila rozpisem převodů prostředků ze státního rozpočtu a výpisy z účtů u České národní banky, ze kterých vyplývá, že finanční prostředky odpovídající dotaci z Evropské unie byly převedeny na účet Ministerstva průmyslu a obchodu jako poskytovatele dotace a že do státního rozpočtu byla vrácena od společnosti VISIBLE DESIGN s.r.o. vymožená částka 309 587,66 Kč (č.l. 325 – 344.) To je v souladu i s rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 30. 9. 2020 o zastavení daňové exekuce s rozpisem vymožených částek a převodem přeplatků v letech 2017 – 2019 v celkové výši 875 758,66 Kč (č.l. 622 – 624), když obžalovaná [příjmení] [příjmení] sama uvedla, že součástí vymáhání byly i pokuty a penále. Ostatně Česká republika v rámci svého odvolání znovu doložila, že jí byla dne 18. 4. 2019 vrácena Finančním úřadem pro hlavní město Prahu z titulu uvedené exekuce pouze částka 309 587,66 Kč (č.l. 675).

12. Soud I. stupně na počátku hlavního líčení dle 24. 11. 2020 přečetl podle § 206 odst. 2 věta druhá tr. ř. při neúčasti zástupce poškozené její návrh (i návrh, který podala v zastoupení

Ministerstvem průmyslu a obchodu) a samotná neúčast zástupce poškozené nemohla mít na rozhodnutí žádný vliv. Stejně jako skutečnost, že Česká republika v této věci uplatňuje nárok na náhradu škody Ministerstvem průmyslu a obchodu a zároveň Ministerstvem financí. Obě tyto organizační složky státu totiž spravují část prostředků získaných trestnou činností. Ministerstvo financí prostřednictvím Národního fondu (§ 37 odst. 2 zák. č. 218/2000 Sb.) částku odpovídající spolufinancování z prostředků EU (3 411 900 Kč) a Ministerstvo průmyslu a obchodu zbylou částku 602 100 Kč, poskytnutou nad rámec prostředků EU. Jestliže tedy Městský soud uznal obžalovanou vinou shora uvedeným skutkem, resp. schválil dohodu o vině a trestu, kterou uzavřela se státní zástupkyní a měl pro takové rozhodnutí dostatek podkladů, bylo jeho povinností o uplatněném nároku na náhradu škody rozhodnout podle § 228 odst. 1 tr. ř. a případně i podle § 229 odst. 2 tr. ř., neboť poškozené České republice nemůže být přiznáno větší plnění, než je způsobená škoda.

13. Ze všech výše uvedených důvodů Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek ve výroku o náhradě škodu v části týkající se poškozené České republiky zastoupené Ministerstvem financí podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. zrušil a poté, co zopakoval shora uvedené důkazy oprávněnost uplatněného nároku prokazující, sám ve věci znovu rozhodl. To znamená, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložil obžalované [příjmení] [jméno] [příjmení] zaplatit na náhradě majetkové škody poškozené České republice zastoupené Ministerstvem financí částku 3 102 312,34 Kč, a to společně a nerozdílně s již odsouzeným [jméno] [příjmení], narozeným [datum], jemuž byla tato povinnost uložena rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, sp. zn. 9 To 13/2021. Poškozená Česká republika způsobenou škodu, opírající se o výrok o vině prokázala a pochybnosti odvolací soud nemá ani, pokud jde o částku, jíž byla v rámci exekuce škoda již částečně nahrazena. Ostatně to nezpochybňuje ani obžalovaná. Naopak její tvrzení, že byla jí, resp. společnosti VISIBLE DESIGN s.r.o. způsobena škoda při exekučním řízení nebylo nikterak doloženo. A i kdyby tomu tak bylo, pachatelem není tato právnická osoba, ale obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení] a pouze té může soud v rámci trestního řízení uložit podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinnost škodu nahradit. Současně přitom odvolací soud napravil i pochybení Městského soudu v označení poškozeného, když o tom, že jde o Českou republiku a nikoliv její organizační složku spravující konkrétní majetek (Ministerstvo financí) není pochyb. (srov. usn. NS sp. zn. 8 Tdo 647/2020).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 12. května 2021

JUDr. Miroslav Pavrovský
předseda senátu